

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou v právní věci

žalobce: **Z. Z.**
státní příslušnost: X
zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým
Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 936/3, P. O. BOX 21, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2026, čj. OAM-1225/DS-D03-D07-2025,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce podal v Česku žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný ji ale posoudil jako nepřipustnou a řízení o ní zastavil. Má o ní totiž rozhodnout Bulharsko. Rozhodnutí žalovaného je správné.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal v listopadu loňského roku žádost o udělení mezinárodní ochrany v Česku. V září 2023 přicestoval do Bulharska, kde strávil jeden rok. V září 2024 se na měsíc vrátil do Uzbekistánu, ale v říjnu téhož roku opět přicestoval do Bulharska. Měl nejprve vízum a poté i bulharské pobytové oprávnění. Pobýval následně v Německu a Polsku. V červnu 2025 přijel do Česka. O mezinárodní ochranu žádá kvůli dluhům a konfliktu v zaměstnání v Bulharsku. V Česku má dva známé, kteří mu řekli, že tu jsou dobré pracovní podmínky, jinak tu žádné konkrétní vazby k Česku.
3. Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 2. 2026, čj. OAM-1225/DS-D03-D07-2025 („rozhodnutí žalovaného“), zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany [§ 25 písm. i) zákona o azylu]. Žádost posoudil jako nepřipustnou [§ 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu]. Státem příslušným k jejímu projednání je totiž v souladu s nařízením Dublin III Bulharská republika.
4. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalobce podal v Česku žádost o mezinárodní ochranu v době, kdy byl držitelem pobytového oprávnění vydaného Bulharskem dne 18. 10. 2023 s vyznačenou platností do 12. 9. 2026. Podle informací z cizineckého informačního systému však toto oprávnění bylo zneplatněno dne 24. 1. 2025. Žalovaný proto shledal, že příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu má v souladu s čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III právě Bulharská republika. Ta svoji příslušnost dne 12. 1. 2026 uznala.
5. V rozhodnutí se žalovaný zabýval tím, zda v Bulharsku existují systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Poukázal na to, že orgány EU či Rady Evropy nebo Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydaly žádné rozhodnutí nebo stanovisko, které by deklarovalo systémové nedostatky v Bulharsku, jak tomu bylo v minulosti například v případě Řecka. Žalovaný vycházel z *Informace OAMP o bulharském azylovém systému* z června 2025. Podle ní má Bulharsko azylový systém, který je plně koherentní s českým systémem a potažmo se standardy EU. Nejde o stát, o kterém by se dalo předpokládat, že by v něm hrozilo žalobci špatné zacházení nebo že by docházelo k systémovým nedostatkům v azylovém řízení.
6. Pokud jde o případné převzetí příslušnosti podle čl. 17 nařízení Dublin III, tak žalovaný uvedl, že se žalobce nepotýká se žádnými zdravotními problémy. Je plnoletý a soběstačný. Nemá závažné důvody, pro které by nemohl do Bulharska vycestovat. Měl problémy jen v zaměstnání. Neuvedl pak podstatné důvody, proč přicestoval do Česka, ke kterému ani nemá konkrétní vazby. Nevznesl námitky vůči bulharskému azylovému systému. Důvody, pro které do Bulharska nechce, souvisí jen s jeho zaměstnáním, což se týká konkrétního místa, osoby a zaměstnavatele. V Bulharsku mu zajistí ubytování a bude moci čerpat další přijímací pomoc. Proto tu nejsou důvody pro použití čl. 17 nařízení Dublin III.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

7. Žalobce namítá, že žalovaný své rozhodnutí dostatečně neodůvodnil. Jeho rozhodnutí má také vadný výrok, který není přesný a určitý.
8. Žalovaný podle žalobce porušil čl. 17 nařízení Dublin III, protože se tímto ustanovením vůbec nezabýval. Každý stát, který žádá jiný stát o převzetí žadatele, musí odpovědět na otázku, proč sám nepřistoupil k posouzení jeho žádosti podle čl. 17. Právě tuto úvahu žalovaný vůbec neprovedl. Měl vysvětlit, proč nepoužil svou diskreci podle článku 17, zvláště

za situace, ve které podle žalobce existovaly humanitární důvody, které by takový postup podporovaly. Absence jakéhokoli posouzení této alternativy zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů. Žalobce očekával, že rozhodnutí bude obsahovat alespoň stručné zhodnocení toho, proč žalovaný čl. 17 nařízení Dublin III nepoužil.

9. Správní spis dále podle žalobce neobsahuje žádný spolehlivý důkaz o tom, že v Bulharsku skutečně probíhá řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Tvrdí, že pro správné použití příslušných ustanovení zákona i nařízení Dublin III je nutné mít přesnou informaci o tom, který stát je příslušný k posouzení jeho žádosti. Tuto informaci má podle žalobce podkládat hodnověrný důkaz. Pouhé tvrzení, že Bulharsko uznalo svou příslušnost, nestačí. Není zřejmé, odkud tato informace pochází, kdo ji poskytl a na základě čeho. Žalovaný předpokládá příslušnost Bulharska pouze na základě domněnek, ale tyto domněnky nemají oporu ve spise.
10. Žalobce také tvrdí, že žalovaný měl obecně posoudit jeho situaci z hlediska zásady *non-refoulement*. Očekával, že žalovaný zhodnotí možná rizika, která by mohla pro žalobce vzniknout nejen podle Ženevské úmluvy, ale také podle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Žalovaný toto posouzení neprovedl, jen konstatoval, že není příslušný. Podle žalobce tento postup neodpovídá požadavkům na ochranu práv žadatelů o mezinárodní ochranu.
11. Žalovaný se pak nezabýval otázkou, zda je přemístění do Bulharska skutečně proveditelné a bezpečné. Tvrdí, že žalovaný pouze uvedl, že není příslušný k vedení řízení, ale nezhodnotil právní ani faktickou situaci v Bulharsku. Žalobce odkazuje na judikaturu Krajského soudu v Praze, která podle něj potvrzuje, že správní orgány musí hodnotit také situaci ve státě, do kterého má být žadatel přemístěn. Právě tato úvaha podle něj vytváří reálný základ pro posouzení, zda přemístění odpovídá dublinským pravidlům a neohroží práva žadatele. Žalovaný zcela opomenul posoudit možné překážky přemístění podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Toto ustanovení zakazuje přemístění do státu, ve kterém by hrozily systémové nedostatky v azylovém řízení nebo podmínkách přijetí. Žalovaný neprovedl zhodnocení toho, zda v Bulharsku existují nějaká taková rizika.
12. Žalovaný zvolil přepjatě formalistický přístup, protože se omezil na pouhý odkaz na dříve podanou žádost v jiném státě, aniž by prověřil, zda lze čl. 3 či čl. 17 použít odlišným způsobem. Žalovaný nepopsal, proč vyloučil využití své diskrece, a nezabýval se ani systematickými překážkami přemístění.
13. **Žalovaný** s podanou žalobou nesouhlasí.

IV. Posouzení věci

14. Žaloba *není důvodná*.
15. Soud nejprve neshledal neurčitost či nepřesnost výroku rozhodnutí žalovaného. Žalobce ostatně ani v potřebné míře konkrétní neuvádí, v čem je spatřuje on sám.
16. Poté žalobce namítá, že se žalovaný opomněl vypořádat s otázkou případného převzetí příslušnosti podle čl. 17 nařízení Dublin III. Ve skutečnosti se však žalovaný tomuto tématu věnoval a odůvodnil dostatečně, proč podle tohoto ustanovení nepostupoval (viz bod 6 výše).

17. Příslušnost Bulharska pak nezaložila nějaká dřívější žalobcova žádost o mezinárodní ochranu, o které by se tam vedlo řízení, jak se žalobce mylně domnívá. K příslušnosti Bulharska vedlo jeho bulharské pobytové oprávnění (viz čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III). Správní spis pak obsahuje standardní formulář o určování příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu i vyjádření příslušného bulharského orgánu o přijetí žádosti Česka coby dožadujícího státu a uznání příslušnosti podle výše uvedeného ustanovení nařízení Dublin III (čl. 69 správního spisu). Není tedy pravdou, že by spis neobsahoval podklady k určení příslušnosti Bulharska.
18. K námitkám, které se týkají systémových nedostatků bulharského systému, soud upozorňuje, že žalovaný vydal své rozhodnutí v řízení podle nařízení Dublin III. Účelem tohoto nařízení je určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země. K určení tohoto státu je nezbytné vycházet z kritérií vyjmenovaných v kapitole III nařízení Dublin III (viz jeho čl. 3 odst. 1). Podle prvního pododstavce čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III pak platí, že pokud nelze na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určit příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém žadatel podal žádost.
19. Žalovaný má podle judikatury vždy povinnost zabývat se otázkou, zda přemístění žadatele do příslušného členského státu nevylučují systémové nedostatky ve smyslu uvedeného ustanovení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Musí shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl tuto otázku řádně posoudit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, čj. 5 Azs 229/2016-44).
20. Ve vztahu ke každému členskému státu, který má být podle nařízení Dublin III příslušným k posuzování žádosti, proto žalovaný musí ve svém rozhodnutí uvést úvahu o existenci či neexistenci systémových nedostatků. Pokud se taková úvaha neopírá o konkrétní důkazy nebo zcela chybí, vede to k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Žalovaný se však tomuto tématu – v rozporu s tím, co tvrdí žalovaný – náležitě věnoval (viz shrnutí v bodě 5 výše). Jeho úvaha je v tomto směru dostatečná. Námitky týkající se čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin a zásady *non-refoulement* tedy nemohou být důvodné. Ostatně žalobce žádné výhrady vůči bulharskému azylovému systému nevzněl ani ve správním řízení.
21. Obecně pojaté a blíže nekonkretizované důvody, které žalobce uvádí v žalobě, tedy nemohou být v tomto směru úspěšné. Nezpochybují předpoklad, že Bulharsko dodržuje základní lidská práva žadatelů o azyl (srov. konkrétně k Bulharsku z nedávné doby např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 1. 2026, čj. 32 Az 34/2025-21, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2025, čj. 22 Az 28/2025-34, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 9. 2025, čj. 20 Az 17/2025-36, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 9. 2025, čj. 20 Az 18/2025-49, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2025, čj. 5 Azs 204/2025-38 aj.). V případě žalobce nejde o nějak specifický případ, jakým byla například věc hypoteticky zranitelné žadatelky, která také měla být přemístěna do Bulharska (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2025, čj. 2 Azs 5/2025-45).
22. Určení státu příslušného k posouzení azylové žádosti pak není otázkou preferencí konkrétního žadatele. Nařízení Dublin III totiž směřuje k eliminaci tzv. *asylum shoppingu*, tedy ke snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí usilovat o získání mezinárodní ochrany.

23. S ohledem na uvedené soud nemohl žalobním námitkám vyhovět. Žalovaný postupoval správně, pokud jako stát odpovědný za posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu určil Bulharsko.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

24. Soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
25. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 19. března 2026

Martin Kopa, v. r.
samosoudce